CRA
SAPIENTIA
FORTITUDO
TRIBALIA

STEMA SI CULORILE STEAGULUI ROMANILOR DE PE MALUL DREPT AL DUNARII - IN TRIBALIA

Culorile si steagul sint opera lui Mihail Kogalniceanu care în 1863,impreuna cu Domnitorul Tarilor Românesti, Alexandru Ioan Cuza,îl înmîneaza lui Vasile Ion Cîncea din care mai tîrziu bulgarii vor face eroul lor national sub numele de Vasile Levski (1837-1873).

HERALDICUL (de sus în jos)

ROSU : Reprezinta cultura nationala acaparata de Românii de pe malul stîng al Dunarii.

GALBEN : Valea Dunarii.

ALBASTRUL : Simbol al Dunarii care desparte acelasi si unic popor.

NEGRU : Simbol al vicisitudinilor la care sînt supusi Românii de pe malul drept al Dunarii din Tribalia,si in acelasi timp,un simbol al bogatiilor subterane ale acestor meleaguri.

MISTRETUL : Simbolizeaza lupta dîrza a poporului tribal (român din sudul Dunarii) împotriva ocupantului tarii. Sageata din frunte arata cruzimea ocupantului împotriva dîrzului popor tribal.

BUFNITA : Simbol al întelepciunii.

T R I B A L I A
R E N Ă S C U T Ă

ŞI SĂ NU SE MAI REPETE !

(o punere la punct)

Dece oare Românii din România ignorează pe fraţii lor de pe malul drept al Dunării, din Tribalia !

Ion di la Vidin

Din cercetările profunde ale istoriei reiese că, până la venirea Romanilor în Balcani, toate triburile trace de pe ambele maluri ale Istrului, trăiau o viaţă mai mult decât frăţească. Prima ştire însă a viforniţei ce se apropia = Grecia cade sub jugul Romei în anul 146 î.e.n. Iar câţiva ani mai târziu, legiunile romane se îndreaptă spre Nord şi Ister (Istru), din care Roma dorea să facă o arteră a Imperiului în perspectiva comerţului său cu Persepolis şi Persia. De aci şi războaiele nesfâtşite ale legionarilor romani contra armatelor trace din Tribalia, care va fi totuşi supusă în anul 6 î.e.n.

Luptele acestor Tribalieni contra ocupantului roman sunt sângeroase şi neîntrerupte. Iar ajutorul primit de la fraţii lor din Dacia este din ce în ce mai apreciabil. Mai ales că Romanii nu ascundeau intenţiile lor de a cuceri şi malul stâng al Istrului spre a deveni stăpânii adevăraţi ai acestei mari căi fluviale, care leagă centrul Europei cu Marea Neagră (Pont-Euxin). Şi mai departe cu caravanele din Trebizonda până la Persepolis, etc...

Din această cauză şi marile bătălii ale Tracilor contra încercărilor romane de a-şi atinge scopul pe socoteala

altora, locuitori străvechi din Dacia, Tribalia sau Misia. Şi tot din această cauză a izbucnit şi războiul daco-roman din anul 84 d.e.n., în care Impăratul TITUS FLAVIUS DOMITIANUS (51 - 96), intervine cu toate forţele sale, stabilite în Tribalia şi Misia, deja cucerite.

Totuşi, în iarna anului 86-87, cu ajutorul Traco-tribalienilor şi al Traco-mesienilor, armatele DECEBALULUI dac se impun, armatele imperiale vor fi încercuite undeva prin Tribalia Occidentală şi Porţile de Fier, apoi vor fi decimate de către combatanţii traci. Fapt excepţional într'o epocă în care Roma era în plină extindere. Această înfrângere va sili Roma să semneze - în anul următor - un acord de pace, cu regele DECEBAL al Tracilor din Carpaţi.

Cu urcarea pe tronul Imperial a Impăratului MARIUS ULPIUS TRAJANUS (53 - 117), treburile politice iau un alt aspect. Poziţiile de forţă par şi ele altele. Noul Impărat denunţă acordul neplăcut încheiat în timpul lui TITUS între Roma şi Sarmisegetuza, capitala Daciei. Ca urmare, în anul 101, TRAJAN începe un nou război contra regatului trac al lui DECEBAL.

De data aceasta, o mulţime de Traco-tribalieni trec Istrul şi se înrolează în armatele marelui şef din Carpaţi. Faptul acesta însă, va sili pe Romani să înroleze şi ei, cu forţa, pe mulţi alţi Tribalieni, care nu putuseră trece Istrul la timp, în Dacia Carpatică. Aşa deci, în anul 102 d.e.n., o mulţime de Tribalieni se vor lupta cot la cot cu fraţii lor din Dacia contra năvălitorilor romani. Dar în aceste lupte vor pieri o mulţime de combatanţi tribalieni, unii chiar prin spada fraţilor lor aflaţi fără voie în legiunile imperiale.

Deci, din punct de vedere istoric, acest război poate fi considerat fratricid. Şi cam acelaş lucru se va petrece în luptele ce vor urma până la căderea Daciei, în anul 107, sub ocupaţia definitivă a Romei.

Cu timpul, populaţiile acestor ţări trace vor fi romanizate. Dealtfel, rapiditatea acestei romanizări se datoreşte în primul rând marei asemănări dintre limba tracică şi cea

romană. Cele două mari ramuri tracice din Nordul şi Sudul dunării devenind Fiii Romei - Românii de azi.

Din punct de vedere social, Romanii vor respecta, în mod scrupulos, legile şi obiceiurile ancestrale ale acestor Daco-romani. Aceste legi şi obiceiuri vor fi sprijinite mai târziu şi de Creştinismul Romei. Aşa că, românii noştri din Tribalia şi Dacia îşi vor păstra veşnic noţiunea de oameni liberi şi nobili. Şi toate acestea din faptul că ei erau din moşi-strămoşi stăpâni pe pământul pe care-l lucrau şi apărau.

In plus, morala înaltă şi respectul faţă de om au fost totdeauna la înălţimea credinţei lor în nemurirea sufletului. In concepţia lor de trăire, până şi animalele domestice - calul, câinele şi pisica - sunt considerate drept sacre, concepţie păstrată până în prezent.

In ce priveşte cultura acestor Români de pe ambele maluri ale Dunării, aceasta ca şi înţelepciunea şi folclorul se bazau pe sentimentele lor pur naţionale şi tradiţia transmisă pe cale orală.

x x x

Cu încheierea faimosului "Zid chinezesc", pe la sfârşitul sec. UNU î.e.n., o mulţime de triburi nomade din Asia Centrală, din Manciuria sau Tibet, ne mai putând merge spre Răsărit, să jefuiască celebrele "COMUNE" din China şi valea Tonkinului, se întorc spre Apus. In această nouă ipostază, jefuind tot ce întâlneau în cale şi împingându-se din urmă unii pe alţii (începând cam din a doua jumătate a Sec. III) aceste hoarde barbare, ajunseră la frontiera de Est a Imperiului Roman.

Mulţimile acestor triburi barbare, năvălind prin stepele Caucazului şi Uralului, continuară groaznicele lor năvăliri timp de o mie de ani. Feroci în acte şi nemiloşi prin fire, aceşti barbari se vor asvârli fără încetare asupra populaţiilor autohtone, paşnice şi sedentare. De unde o nouă strângere de rânduri între Românii din Dacia şi cei din Tribalia şi Misia de Jos.

x x x

Cu părăsirea Daciei, în anul 275, de către armatele şi administraţia lui AURELIAN (214 - 275), Daco-români din stânga Dunării rămân singuri să facă front în faţa barbarilor care nu mai încetau să traverseze Nistrul ţi Prutul, în obsesia permanentă de a jefui bunurile şi bogăţiile din Apus. Mai ales cele din Imperiul Roman. Dar până acolo, distrugeau şi jefuiau din avutul - şi aşa destul de redus - al autohtonilor din ţările prin care treceau.

Ameninţaţi direct, Românii din Tribalia şi Misia inferioară, adesea ori au dat mână de ajutor fraţilor lor din Dacia şi împreună au combătut inamicul feroce venit din Răsărit... Şi astfel, timp de multe secole, aceşti apărători geto-daco-tribali, neclitiţi din glia lor, s'au sacrificat la margine de Imperiu Roman pentruca în Occidentul îndepărtat să înflorească o civilizaţie care, astăzi, nu le recunoaşte nici măcar dreptul la libertate...

Sub apăsarea vremurilor, în vuietul neauzit de Ococient şi'n sacrificiul prin văgăunile Carpaţilor şi Balcanilor, şi-au păstrat Românii fiinţa. Sub conducere de Cnezi, Duci sau Căpitani, străbunii noştri au jertfit numai pentru a ne păstra ca neam în Carpaţi şi'n Balcani. Adese ori însă, şi ei vor suporta înfrângeri crunte, iar românii făcuţi prizonieri vor fi vânduţi ca sclavi Grecilor sau altor levantini ce se ocupau cu negustoria pe malurile celebrei "Mare Nostrum". Corespondenţa Mitropolitului SINESIUS cu autorităţile imperiale de la Constantinopol, ne confirmă această tragică stare a Românilor de pe cele două maluri ale Dunării, precum şi a tuturor triburilor trace din Balcani, în timpul năvălirilor barbare.

In prima jumătate a sec. V, Hazarii de la gurile Volgei sunt nevoiţi să se deplaseze mai înspre Nord şi Kazan. Aci, însă, Hazarii se vor ciocni cu un alt trib care părăsise Tadzikistanul şi munţii Altai cu câteva secole mai înainte, tot din cauza "Zidului chinezesc". Mult mai numeroşi şi foarte bine organizaţi prin religia lor ebraică, Hazarii se impun.

Apoi, pe la anul 499, toţi istoricii bizantini ne anunţă sosirea unui grup de barbari la gurile Dunării, în sudul Basarabiei. Aşa aflăm că aceşti noi veniţi pe plaiurile noastre,

sosesc de la Volga, de unde şi numele lor de "Volgarisi", dat de istoricii latini, sau de "Bolgarisi" dat de istoricii greci; adică oameni veniţi de la Volga.

Lucru foarte curios, nici unul din aceşti istorici greco-bizantini sau latini nu menţionează nici numărul acestor "Bolgari" şi nici numele sub care aceşti noi veniţi se numeau pe ei înşişi ! Faptul se petrecea în ultimii ani ai sec. V şi primii ani ai sec. VI. Va trebui să aşteptăm sec. XIX, cu Gustav WEIGAND, IIRECEK şi NIEDERLE, ca să aflăm că aceşti "Bolgari" nu depăşeau la sosirea lor pe aceste meleaguri, numărul de 25-5o.ooo cu copii, bătrâni şi femei, toţi împreună.

Ori, care era numărul populaţiei române în Tribalia şi Misia Inferioară în acea epocă ?... Istoricii greci, bizantini sau latini nu o spun. Se ştie însă că, în epoca lui STRABON - începutul erei creştine - în acele provincii locuiau cam vreo 3.ooo.ooo de Traco-tribalieni şi Traco-moesieni.

Angajaţi şi plătiţi bine de administraţia imperială din Bizanţ, aceşti "Bolgari", obişnuiţi cu atacurile şi jaful, se vor opune cu tărie tuturor barbarilor veniţi din Răsărit spre a pătrunde în bogatul Imperiu Bizantin. Dar, în acelaş timp, ei înşişi vor continua obiceiul lor ancestral al jafului, atacând populaţiile sedentare din Dacia, Tribalia şi Misia Inferioară.

Aşa dar, şi prin acest fel de activităţi pur barbare, numele de "bolgar" se va încrusta bine în memoria populaţiilor trace din Balcani. Şi bine înţeles, şi a celor din Tribalia.

x x x

Cu căderea Imperiului Roman din Răsărit, în anul 641, şi cu trecerea acestuia în mâinile Greco-bizantinilor, situaţia acestor "Bolgari" se va îmbunătăţi şi mai mult în raport cu aceia a popoarelor autohtone. Mai ales, în ceeace priveşte populaţia traco-tribaliană aflată în contact direct cu "protejaţii" autorităţilor din Constantinopol. Din această cauză şi numeroasele treceri peste Dunăre. Românii din Tribalia şi Misia ştiau că trecând în Dacia, găseau primire călduroasă la

fraţii lor de suflet şi sânge, deşi situaţia acestora nu era nici ea de invidiat, din cauza atacurilor sau prezenţei barbarilor veniţi din stepele Asiei.

Revoltele românilor din Tribalia şi Misia, precum şi a altor triburi trace din Balcani, refuzând să se înroleze în armatele Bizanţului, refuzând deasemenea "dările" de cai şi alte vite, grâne, etc pentru Imperiul în decadenţă, vor sili pe Greci să facă apel la "Bolgari" în anul 679, pentru a impune o nouă ordine în Stat. Şi numai câţiva ani mai târziu, în 682, tot datorită administraţiei de la Constantinopol, va lua naştere şi primul Stat Bulgar.

Pe de altă parte, certurile dintre Greci şi Romani datau de secole. Cu ocuparea Eladei de către Romani, aceste neînţelegeri şi certuri se vor accentua. Iar cu apariţia creştinismului, Grecii vor găsi o armă foarte eficace în lupta lor contra a tot ce venea de la Roma. Aşa şi încep celebrele Concilii în sânul Bisericii creştine cu cel de la Niceia, în anul 325 şi la care Grecii - şi mai ales Patriarhul lor - fac totul pentru a se impune, atât în Biserică cât şi în viaţa popoarelor trace din Balcani.

Astfel, prin anul 822, aflăm că în munţii Kopaonik şi Golija, trăiau nişte Sorbi, Sorbi sau Sârbi care - în calitate de vasali la Greci - au fost însărcinaţi de aceştia şi de Biserica lor, să pândească drumurile între Răsăritul şi Centrul Balcanilor, precum şi între Raguza şi Veneţia.

Tot în acea epocă, luase fiinţă un Stat numit Bulgaria, deşi "Bolgarii" dispăruseră în masa populaţiei autohtone. Dar interesant e faptul că BORIS I, regele Bulgarilor, ducea o corespondenţă abundentă cu papa Nicolae I (858 - 867) în limba ... traco-romană !

Din cauza acestor lupte în sânul Bisericei, ia naştere şi Sfântul Imperiu Germanic al lui OTON I (912 - 973). Iar la Ohrida ia fiinţă o foarte importantă Episcopie.

In aceeaşi epocă a existat şi faimoasa Şcoală Grecească dela Constantinopol Magnaur, prin care a trecut şi bulgarul SIMEON, zis "cel mare". Datorită acestuia, Grecii vor impune

atât limba slavonă cât şi Biserica lor în tot Balcanul. Nici Dacia n'a scăpat de această influenţă. Slujba s'a făcut mult timp în slavonă, iar cărţile au fost scrise în litere cirilice. Totuşi, în ciuda acestei ordine greco-bizantine, Românii din Dacia, Tribalia şi Misia Inferioară vor reuşi să păstreze limba traco-latină, precum şi spiritualitatea lor aparte. De aceea NICEFOR, Patriarhul grec, constată cu tristeţe că " aceşti Tribalieni sunt mai tari ca piatra !"

Din potrivă, Grecii vor reuşi să "cristianizeze" chiar şi pe Ruşi. Şi acest fapt, datorită lui VLADIMIR I (956 - 1015) care, îndrăgostit de fiica Impăratului de la Constantinopol, va impune ruşilor o Biserică grecească.

Tot prin Biserică, Bizanţul va distruge şi "Primul Stat al Bulgarilor", care avea ca "bulgar" numai numele şi nimic altceva. Căci, cu a treia Cruciadă pornită pentru scăparea Sfântului Mormânt, în anul 1187, cruciaţii vor trece şi pe meleagurile Românilor dunăreni. In special prin Tribalia, unde, CORENASI, istoric de origine armeniană şi participant în Cruciada lui FREDERICH BARBAROSSA, constată că pe ambele maluri ale Dunării de jos, în afară de Vlachi, Valachi, Velki, alte popoare nu există !

Mai în fundul Balcanilor, tot CORANASI va constata existenţa unui grup de barbari, pierdut în marea masă a acestor Vlaki autohtoni care sunt aci "de când omul este om". Deasemenea, acelaş istoric al timpurilor precizează că Vlaki de pe ambele maluri ale Dunării fac "acelaş şi unic popor" şi că Dunărea în nimic nu poate împedeca relaţiile lor frăţeşti şi zilnice !

Or, tocmai datorită acestei prietenii între conducătorii din Nordul şi Sudul Dunării, în anul 1185-86 ia naştere al doilea Imperiu Valaco-bulgar, în frunte cu fraţii PETRU şi ION ASAN.

Cu venirea pe tronul de la Târnova a lui IONIŢĂ cel FRUMOS (Kalojan, în greceşte), în anul 1197, papa INOCENŢIU III (1198-1216) pune coroana imperială pe capul acestuia, şi astfel ia naştere

primul Stat papal valaco-bulgar în Balcani, a cărui Biserică - de data aceasta - este bine legată de Roma. Faptul, precum şi creierea Imperiului Latin , tot în 12o4, cu capitala la Constantinopol, ameninţă direct =

- Existenţa Imperiului greco-bizantin,
- Existenţa Bisericii greceşti, cât şi
- acea "megali ideia" grecească, care avea ca scop impunerea bizantinismului şi a ortodoxiei, nu numai în Balcani şi în Europa de Est, dar şi în Europa Centrală şi Occidentală. Indivizi gata de acţiune în acest sens nu lipseau prin acele părţi atât de apropiate de focarul grecesc. Şi cum patriarhul grec, refugiat la Niceia, nu-i putea găsi printre Românii din Dacia sau Tribalia, sau printre ceilalţi Valahi din Balcani, patriarhul s'a îndreptat către Serbi (Sorbi), şi mai ales către clericii acestui popor.

Astfel, în anul 1219, Biserica sârbească devine autocefală, iar în fruntea ei îl găsim de SAVA (SABUS, în greceşte) NEMANJA (1174-1219), care se angajează trup şi suflet să combată atât influenţa papală în Balcani - şi mai ales în Statul valaco-bulgar), cât şi influenţa dualiştilor bogomili din Bosnia şi Herţegovina.

Datorită acestor două personalităţi religioase (Patriarhul grec de la Niceia şi SAVA NEMANJA) Biserica grecească va reuşi în scopul ei. Dar, în acelaş timp, Biserica sârbă devine şi o armă naţională a poporului sârbesc.

După asasinarea lui IONIŢĂ cel FRUMOS, în 12o7, undeva pe lângă Tesalonic, scaunul Statului valaco-bulgar de la Târnova trece prin diferite faze foarte dificile când, atât Sârbii cât şi Grecii, sau chiar Maghiarii, fac totul ca să-şi impună hegemonia lor. Şi totul prin Biserică !

De aci şi luptele interne nesfârşite în sânul Statului valaco-bulgar, unde nobilii se desbină între ei, toţi urmărind urcarea lor pe tron. In luptele acestea nu lipseşte nici ajutorul unora din nobilii români din Dacia care ar dori ca pe tronul de la Târnova să urce un om de-al lor. Căci, să nu se uite că în epoca aceea, poporul român din Dacia ducea lupte grele nu

numai contra Maghiarilor, ci şi contra a o mulţime de alte triburi năvălitoare = Cumani, Pecenegi, etc. Iar în acele lupte grele, Românii din Dacia aveau în permanenţă, ca totdeauna în istoria neamului nostru, pe fraţii din Tribalia şi Misia. Ba chiar şi o mulţime de locuitori din Statul valaco-bulgar care nu uitau legătura de sânge ce o aveau cu cei din Dacia.

Aşa va fi şi la bătălia de la Posada, în anul 1330, unde BASARAB I, domnitor al Munteniei, va avea la stânga sa pe un tânăr prinţ valac din Misia de Jos, ION ALEXANDRU, căsătorit cu fiica Domnitorului muntean, frumoasa ROXANA TEODORA. Cu aceasta ION ALEXANDRU va avea un fecior, ION SRATIMIR.In bătălia de la Posada deci, combatanţii români din Tribalia şi Misia de Jos nu lipseau, fapt de care vorbesc istoricii ruşi din sec. XIX. Dar nu şi istoricii români. Istoria naţională a acestora a fost cu totul mistificată în ceeace priveşte pe aceşti Români de pe malul drept al Dunării.

x x x

Tot cu ajutorul grecilor, în anul 1350 Turcii se instalează definitiv în Balcani, iar cu cucerirea cetăţii Adrianopol în anul 1360, aceştia pun bazele Imperiului Otoman pe pământ balcanic şi european. Mai departe, sub jug otoman, vor cădea toate popoarele din Peninsula Balcanică, fapt de care va fi îngrozit întreg cristianismul în această parte a lumii.

Din această cauză şi multiplele coaliţii creştine - dintre care cea mai cunoscută / credem noi/ este aceia din 1389 care are loc în Valea Merlelor, Kosove (sau Kossovopole în slavonă. Aflăm prin condeiul unui german, cu numele de HAMMER că în această groaznică bătălie, românii lui MIRCEA cel BĂTRÂN sunt mână în mână cu cei ai lui ION SRAŢIMIR (regele Tribaliei) pe care o numesc grecii "Statul Valaco-bulgar de Vidin".

Invinşi de Turci, armatele creştine se retrag şi scapă care cum poate. MIRCEA cel BĂTRÂN şi ION SRATIMIR se îndreaptă spre Tribalia şi Ţara Românească unde se vor da lupte grele în 1394 contra năvălitorilor turci. Se ştie că şi în aceste bătălii ale Românilor din Valahia, Românii din Tribalia şi din

Misia Inferioară au fost deasemenea mână'n mână cu fraţii lor. Fapt care de altfel se va repeta şi în bătălia de la Nicopole în anul 1396, bătălie după care Otomanii vor anexa atât Statul Valaco-bulgar de la Târnova, cât şi pe cel pur valah de la Vidin. In ce priveşte Valahia, (Muntenia) rămâne autonomă.

La 29 Mai 1453, Turcii intră cuceritori în capitala Bizanţului, fără nicio greutate. Aşa dispare Imperiul Grecilor, ca să facă loc la cel al Otomanilor...In anul viitor, Constantinopolul îşi schimbă numele şi devine... ISTANBUL. și capitala Imperiului otoman părăsește Adrianopolul - Edirne - Odrin pentru a se instala la... ISTANBUL. Iar cam pe la sfârşitul sec. XV, Imperiul Otoman, din punct de vedere administrativ, va fi împărţit într'o mulţime de Paşalâcuri. In acest chip, Tribalia se va vedea redusă la "Paşalâcul de la Vidin", cel de la Plevna, sau cel de la Podul Lung (Passarowitz sau Pojorevac, în sârbă).

La fel, nobilimea şi boierimea vor fi în mare parte nimicite, iar pământurile lor vor intra în proprietatea spahiilor turci care cu timpul vor împărţi din aceste pământuri şi ţăranilor, după legea turcească (TIMAR), cutumieră în acea epocă.

In ce priveşte Valahia, ea îşi va păstra integritatea, iar boerii rămân şi pe mai departe rămân proprietari ai pământurilor împărţite deja ţăranilor. Aşa deci, diferenţierile sociale între locuitorii din Valahia şi cei de pe malul drept al Dunării sunt neînsemnate, fapt care este într'adevăr pozitiv în relaţiile lor frăţeşti ca Români.

In anul 1475, Moldova devine vasal turcesc, păstrându-şi însă autonomia internă, ceeace va permite facţiunei latifundiste să reducă ţăranul moldovean la treapta de sclav. Acest fapt a provocat o mare întristare în rândurile ţăranilor din Muntenia, cât şi a celor din Tribalia care - din punct de vedere social - erau destul de bine îngăduiţi de către Turci.

Cam în aceeaşi epocă are loc celebra "Reconchista spaniolă", iar pe la începutul sec. XVI, o mulţime de Evrei spanioli vor găsi refugiu tocmai în Imperiul Otoman şi mai ales la Salonic, Edirne şi Istanbul. Iar cu venirea pe tronul

Imperiului Otoman a lui SOLIMAN cel MARE (1494-1566), un mare număr din aceşti Evrei, ieşiţi din celebra şcoală de la Cordoba şi alte şcoli cu renume, îşi vor găsi loc la Curtea Sultanului, unde vor lucra zi şi noapte la o mulţime de legi şi documente prin care Imperiul Otoman tindea să devină o ţară normală şi modernă.

Prin mulţimea aceasta de documente vor fi prelucrate şi legile TIMARĂ , precum şi aceea a Vacâf-urilor , adică a "obiectelor de Bun Public" ca cele privind Spitalele, Lazareturile, Casele de bătrâni, Mânăstirile, etc. După noile legi, aceste realizări sunt exonerate de biruri (impozite) faţă de Hazna (Casa de venituri imperială).

Datorită acestor lucrări şi multe alte servicii aduse Imperiului Otoman, aceşti Evrei veniţi din Spania, îşi vor reface un nume foarte apreciat atât la Sublima Poartă cât şi în întregul Imperiu. Ba chiar şi peste hotarele acestuia, fapt care va fi foarte prost acceptat de Grecii fanarioţi, vechi dragomani şi traducători la Sublima Poartă.

Din noile legi otomane vor trage profit şi Românii din Tribalia, ceeace nu este cazul fraţilor din Muntenia sau din Moldova, unde boierimea este totul, iar ţărănimea - adică poporul - nu este nimic ! Tot din aceste legi vor trage profit şi Sârbii lui ARSENIE CIORNOJEVIC, care apoi pleacă în Austria cu o mulţime de ai lui. De aici însă, în sec. XVIII - şi mai ales de la pacea de la Podul Lung (Passarowitz) în 1718 - aceşti Sârbi se vor infiltra în tot Paşalâcul Baligradis-ului.

Tot în acelaş timp, în acest Paşalâc vor pătrunde o mulţime de greci speculatori, care voiau să dea mâna cu Austriecii, ocupanţii Paşalâcului. Dar tot în această epocă, Românii din Tribalia Occidentală, reiau contact cu fraţii lor din Banat şi Transilvania, de unde le sosesc şi primii preoţi. Câţiva ani mai târziu, Austrienii se retrag, dar contactul stabilit între Românii din Tribalia şi fraţii lor din Imperiul Austriac, rămâne definitiv câştigat.

Se ştie că învingerea lui KARA MUSTAFA, la Viena, în 1683, se datoreşte "BANULUI". Şi tot banului se datoreşte şi

ocuparea tronului Moldovei după bătălia de la Stănileşti, en 1711. Or, din epoca aceasta, Greco-fanarioţii din Imperiul Otoman devin stăpâni pe acest pământ românesc. Şi tot banului se datoreşte şi moartea lui CONSTANTIN BRÂNCOVEANU şi a celor patru copii ai săi în anul 1714, la Istanbul.

Pentru moartea lui Brâncoveanu, responsabilitatea recade asupra dragomanilor greco-fanarioţi de la Sublima Poartă care - începând cu urcarea pe tronul Valahiei a lui C. Brâncoveanu, în 1688 - încearcă prin toate mijloacele să impună mai multe obiective favorabile lor = conacuri, birturi şi alte avantagii economice, deja ţinute de greci, să fie considerate toate ca "obiecte de bun public" şi, ca atare, profitând de legea "VACÂF" să fie exonerate de impozite! Bine înţeles, profiturile să fie îndreptate spre FANAR sau spre MUNTELE ATOS.

Brâncoveanu, în bun patriot român, refuză o astfel de escrocherie greco-bizantină. Dar atitudinea lui patriotică îl va costa foarte scump, deoarece în 1714, Muntenia cade şi ea sub jugul Greco-fanarioţilor.

După 1723, moşiile boiereşti - atât în Moldova cât şi în Valahia - devin proprietatea ciocoilor, care transformă pe bieţii ţărani români în servi, ca robii cei mai de jos. Iar pentru a nu fi "contaminaţi" sau susţinuţi în numeroasele lor încercări de revoltă, ţăranii români din Valahia sunt ţinuţi departe de orice contact cu Românii din Banat şi Ardeal; şi mai ales de cei din Tribalia, cu care contactul era foarte strâns.

Deaceea, Românii din Tribalia, odată prinşi de pandurii autorităţilor conducătoare, erau omorîţi pe loc sau, în cazul cel mai fericit, erau trimişi la minele de sare de la Telega sau altele.

Tot în această tristă epocă fanariotă, Biserica greco-ortodoxă, bine împlantată în Ţările Româneşti, va declara drept "obiecte de bun public" toate Mânăstirile şi satele ţinătoare de aceste Mânăstiri, toate bisericile ţinute de clerul grecesc, toate conacurile, hanurile, birturile şi cafenelele ţinute de greci sau alţi intruşi pe pământul românesc.

Maeştri în manipularea Bisericii în scopurile lor naţionale, atât Grecii cât şi Sârbii, se vor opune cu toată forţa la formarea unei Biserici Naţionale a Românilor din Tribalia pe vremea lui Pasvant-Oglu. Iar după moartea acestuia, în 1807, Grecii din Imperiul Otoman, cât şi cei din Ţările Româneşti, susţinuţi de Sârbii din Paşalâcul de la Beligradis, vor contribui cu tărie ca "acest sacrilegiu (o Biserică românească) să nu se mai repete niciodată"! Şi într'adevăr, acest lucru nu s'a mai repetat niciodată până în zilele noastre ...

Puţin timp după moartea lui Pasvant-Oglu, începe al Doilea război ruso-turc, în care - ca voluntari - vor participa o mulţime de Români, cu TUDOR VLADIMIRESCU în frunte. Luptând contra Turcilor şi pe meleagurile Tribaliei Occidentale, alături de "cetele române ale lui Vladimirescu" se vor manifesta o mulţime de Români din Hassul Imperial (sau Krajna, după Austrieci).

Mai târziu, şi în lupta lui Tudor Vladimirescu contra grecilor lui Ypsilante (care dorea să transforme Ţările Româneşti în "A doua Grecie") mulţi tineri români din Tribalia intră voluntari în Corpul de panduri al lui Tudor. Iar după trădarea şi uciderea acestuia, puţini sunt aceşti Tribalieni-panduri care vor scăpa de iataganul eteriştilor lui Ypsilante.

Cu căderea lui NAPOLEON BONAPARTE la Waterloo în 1815, şi mai ales după Congresul de la Viena, orizonturile politice ale Europei au căpătat un curs nou. In această epocă avem şi faimoasa "revoluţie industrială" care va provoca şi înfiinţarea sinistrei "Şcoale de la Manchester", din a cărei filozofie se vor hrăni toţi mercantiliştii şi speculatorii lumii întregi de atunci şi până în zilele noastre.

Şi tocmai în această epocă a "speculei libere" boerii români şi alţi intruşi pe meleagurile româneşti, intru în contact cu clasa speculatoare din Occident, născută cu colonialismul a tot puternic de după Revoluţia Franceză.

Paralel cu comerţul, boerimea română şi speculatorii intruşi şi hrăpăreţi, îşi trimit copiii la învăţământ superior în aceste... "ţări civilizate" ! In acest mod, o mulţime de

tineri români ajung la Berlin, Viena, Paris, etc. Cu timpul, unii dintre ei se vor aclimatiza vieţii occidentale, iar alţii vor rămâne cu sufletul sub cerul şi pe pământul românesc. Deci, aceşti "occidentalişti" sau "bonjurişti" se vor împărţi în două grupuri foarte diferite unul de altul.

Cu progresul ideii de "unire a Principatelor", cele două facţiuni sunt pe deplin de acord. Totuşi, primii văd în unirea Principatelor Române, lărgirea spaţiului vital unde ei vor putea face, în mod liber, comerţ şi speculă sub protecţia Statului pe care-l consideră drept proprietate personală. Printre aceştia se numără liberalii, radicalii, şi alţii. In special, un Lascăr Catargi (1823-1890), mare moşier, conservator, şi a cărui atitudine faţă de "ţăranii-robi" pe pământurile sale este mai mult decât deplorabilă.

In fruntea celorlalţi "paşoptişti" patrioţi, îl găsim pe MIHAIL KOGALNICEANU (1817-1891) şi alţii care niciodată n'au căzut sub farmecul banului şi nici n'au uitat cerul şi glia strămoşească.

Deasemenea, în această epocă paşoptistă, în Ţările Româneşti vor fi cucerite metodele tehnice ale distilării gazului lampant, fapt care va da naştere atât proletariatului, cât şi burgheziei intelectuale şi speculative. Aceasta ultimă va fi repede hibridizată, căci tocmai în această epocă o mulţime de speculatori greci şi de alte naţii hrăpăreţe vor năvăli să câştige mult şi uşor prin metode dubioase.

In ce priveşte Românii din Tribalia, aceştia sunt acceptaţi numai ca muncitori şi nu mai mult. Iar contactele acestora cu ţăranii români sunt foarte rare şi foarte limitate. Căci, propaganda greco-fanarioţilor cu privire la legea "Timară" - adică dreptul ţăranilor la pământ - încearcă să pună stavilă oricărei răspândiri în mase. Ideia este combătută cu toate forţele disponibile ale acestor străini pe pământul românesc. Sub influenţa acestor venetici, cei consideraţi "recalcitranţi" şi nerespectoşi acestor "ordine" greco-fanariote sunt pedepsiţi cu o asprime ce-i duce pe "vinovaţi" spre ocnele de sare.

Foarte interesaţi de bogăţiile naturale care zac în

subsolul pământului românesc, în anul 1858, capitaliştii occidentali dau accordul lor la Unirea Principatelor Române, iar cu alegerea lui ALEXANDRU ION CUZA (1820-1873) România se afirmă ca Stat. Totuşi, poporul român - şi mai ales ţăranii - rămân tot sclavi. De aceia şi măsurile lui CUZA pentru exproprierea a o mulţime de "vacâf-uri" greceşti. Fapt care va obliga pe Patriarhul din Fanar - NOTARA - să-l afurisească pe tânărul Domnitor al României. Dar care, în mod curajos şi demn, nu s'a lăsat impresionat şi a continuat să-şi hirotonisească singur pe tinerii preoţi necesari Bisericei Române, după brusca părăsire a ţării de către sutele de preoţi greci ce-i umpleau locaşurile.

Câţiva ani mai târziu, ALEXANDRU ION CUZA va ataca şi latifundiile boiereşti, în scopul de a sustrage ţăranul român din sclavagismul acestora şi mai ales, al ciocoilor sângeroşi. Aceştia însă nu se dau uşor bătuţi şi astfel ia naştere Monstruoasa conspiraţie contra lui CUZA, din care făcea parte, bine înţeles, şi LASCAR CATARGI. Ba el însuşi era în fruntea acestei conspiraţii !

Din punct de vedere naţional, CUZA nu i-a uitat nici pe Românii din Tribalia. Acestui prim Domnitor şi lui KOGALNICEANU se datoresc atât creiarea steagului tribalian, cât şi deschiderea la Bucureşti a unei Case Culturale a Românilor din Tribalia care, după abdicarea lui CUZA (22.02.1866) devine "CASA CULTURALA A ROMANILOR DIN TIMOC". Dar dece ?!

Fapt este că, în anul 1852, Satrapul sârb, de origine grecească, din insula Hios - MILOŞ OBRENOVIC - se căsătoreşte cu Maria CATARGI, sora lui Lascăr CATARGI. Şi pentru a nu-l revolta pe acest OBRENOVIC - care domneşte în tiran asupra întregei Tribalii Occidentale (Serbia Orientală), şi este în acelaş timp şi un mare speculator de anvergură continentală, graţie unui evreu - ItziK - din Zenlin-Simoni sau Zemun, în Austria, prin care Lascăr Catargi (devenit principalul factor al României după abdicarea lui CUZA) îşi arogă o mare parte din afacerile tratate.

Aşa deci, ca Români pe malul drept al Dunării - după Catargi - sunt consideraţi numai cei ce locuiesc în Paşalâcul

de la Vidin şi până la Timoc !... Pe când Românii din Tribalia Occidentală sunt nu numai totalmente uitaţi, dar şi respinşi din sânul neamului, sau predaţi Sârbilor dacă vreodat, din nenorocire, sunt nevoiţi să treacă Dunărea în ţara românească, pentru a-şi scăpa viaţa la fraţii lor români din stânga Dunării.

O astfel de comportare, aproape crimă, va pătrunde repede în sufletul populaţiei româneşti din Tribalia. De unde şi ura fără limită a acestor Români-tribalieni faţă nu numai de asupritorii lor istorici = Sârbii sau Biserica acestora, dar şi faţă de CASTA dominantă din România, dela care cereau atât de puţin şi sperau atât de mult...

În Primul război ruso-turc din 1877-78, România încearcă, şi pe drept cuvânt, să-şi Capete independenţa în raport cu Imperiul Otoman. In numele acestui ideal, soldaţii români se vor bate cu entuziasm atât la Griviţa cât şi la Valea Dâbnii (Dolni Dâbnik) , ca şi mai târziu, la Smârdan. Ca şi în trecut, Românii din Tribalia sunt şi de data aceasta alături de fraţii lor de pe malul stâng al Dunării. Din păcate, despre aceşti " Valaco-tribalieni voluntari" din Războiul de Independenţă vorbesc numai Ruşii şi istoricii turci. Pe când istoria Românilor, relatând această epocă, nu suflă un singur cuvânt despre acele PATRU BATALIOANE de voluntari români veniţi din Tribalia...

La fel se ştie că, după căderea Plevnei, la 28 Noembrie 1877, armata română se îndreaptă spre Apus şi Vidin. De aceea şi Declaraţia de război din partea sârbilor la 1 Decembrie 1877. Faptul acesta ne face să credem că de data aceasta Lascăr CATARGI ar fi fost dublat la conducerea războiului prin câţiva români patrioţi. Cu aceştia este de acord chiar şi tânărul principe CAROL I (1839-1914), pe care boierimea epocei îl dotase cu vreo 12.000 hectare de pământ, sub condiţia ca noul suveran al României să le fie... supus !

In ce priveşte problema cu intrarea Sârbilor în război nu este exclus ca acest Lascăr CATARGI să le fi făcut semn şi să le fi dat de ştire că Românii vor să-şi recucerească Tribalia, acest pământ curat românesc rătăcit printre străini.

In anul 1885, nepotul lui Lascăr CATARGI , rege al

Serbiei - Milan OBRENOVIC (1854-1901) - declară război Bulgariei. In scopul acesta vor fi mobilizaţi toţi Românii din Tribalia Occidentală (sau potrivit altfel = Serbia Orientală), capabili să ducă o puşcă.

Desgustaţi de teroarea continuă a Sârbilor şi a Bisericii lor, şi nedoritori să lupte contra fraţilor lor din Tribalia Orientală (sau potrivit altui punct de vedere = Bulgaria de Nord) Românii sub cocarda sârbească nu-şi dau nicio silinţă. Intre două rele, Tribalienii din Serbia au ales pe cel mai puţin rău. Ceeace nu înseamnă că Tribalienii din Bulgaria o duceau mai bine. Dar faptul a permis la Slivniţa, victoria Bulgarilor. Se ştie, în plus că, în această bătălie Comandantul Suprem al armatei sârbe, Milan OBRENOVIC, în persoană, scapă ca prin minune de a fi capturat.

Ajuns cu greu la adăpost sigur, Milan Obrenovic va chema în ajutor pe aliaţii săi, Austriecii, cât şi pe unchiul său, Lascăr CATARGI. Peste tot bune relaţii cu toţi speculatorii europeni şi prin aceştia şi cu cercurile politice ale Imperiului Habsburgic. Austria intervine, şi Bulgarii sunt nevoiţi să se retragă. In primăvara următoare, în 1886, Lascăr CATARGI şi acoliţii săi din casta dominatoare în România sunt organizatorii Tratatului de pace între Sârbi şi Bulgari.

Cu această ocazie, o mulţime de studenţi români la Bucureşti şi Iaşi - şi mulţi alţii veniţi de la Vidin, Plevna, Nicopole, etc. - vor manifesta zilnic în faţa edificiului, sediu al Conferinţei, cerând de la Sârbi şi Bulgari respectarea drepturilor naţionale şi culturale, dreptul la şcoli şi cult în Biserica română, pentru toţi Românii din Tribalia. La aceste manifestaţii casta dominantă şi conducătoare din România răspunde prin măsuri draconiene. Mulţi din aceşti manifestanţi sunt arestaţi, şi daţi afară peste graniţă, manu militari.

După acea manifestare pur naţională, "Casa Românilor din Timoc" va fi închisă pentru totdeauna. Aşa dar, încă din acea epocă NIMENEA şi NICAIERI nu mai suflă un singur cuvânt despre existenţa acestor DOUA MILIOANE ŞI MAI BINE de Români din Tribalia românească de dincolo de Dunăre !... Nouă, mai mult ca altora, ni se aplică aidoma cuvintele lui BALZAC, care susţine

şi apără ideia după care... "tot poporul posedă două istorii = una falşe şi mincinoasă care este învăţată la şcoală şi pe care sistemul atotputernic al Statului îşi bazează puterea sa de conducere. Si a doua istorie este istoria adevărată care se ascunde bine atât de elevi cât şi de poporul întreg. Căci, odată ştiută, divulgată, adevărata istorie, fundamentele sistemului şi ale clasei dominante se dislocă şi... sistemul se prăbuşeşte"!

Prin acea epocă, pe la sfârşitul sec. XIX, ideile de cooperative mutualiste, reciproce, precum şi alte Case de Credit fără dobândă, dat ţăranilor şi meşteşugarilor, apăruseră deja. Unii economişti, sociologi, oameni de ştiinţă şi politicieni din Germania, ca de pildă = RAIFFEISEN, Friedrich WILHELM (1818-1888) şi Hermann SCHULZE-DELITZSCH (1808-1883) îşi fac drumul lor în marele public ţărănesc şi meşteşugăresc.

Foarte convingătoare ideile lor, repede vor depăşi frontierele Germaniei, pentru a fi în totul adoptate, în primul rând de ţărănimea poloneză, apoi de cea austriacă, şi mai ales în Galiţia de ţărănimea rusă, etc. Ca atare, aceste idei vor pătrunde şi în sufletele ţăranilor români de sub jugul marilor magnaţi-latifundiari = Maghiarii din Transilvania.

De altfel, însăşi aceste idei vor fi la baza Partidului Naţional Ţărănesc din Ardeal, idei pe care acest partid nu le va putea aplica chiar şi după alipirea Transilvaniei la Ţara-mamă. Cu timpul aceste idei vor dispărea pe deplin din gândul conducătorilor acestui partid.

In anul 1903, pe tronul Serbiei urcă Petra KARAGEORGEVIC afacerist şi în foarte bune relaţii cu clasa dominantă a boerilor şi burgheziei din România. Din această cauză şi totala izolare a Românilor din Tribalia Occidentală (aşa zisa Serbie Orientală) în relaţiile lor cu fraţii de pe malul stâng al Dunării. Cauza era simplă, dar trebuia cunoscută pentru a fi înţeleasă: Românii din Serbia posedau pământul lor moştenit din moşi-strămoşi (drept pe care şi Turcii l-au respectat), pe când ţăranul român din Oltenia era încă sclav pe pământul stăpânit de latifundiari. Or, acestor proprietari hrăpăreţi nu le convenea legături de prietenie între ţăranii din România şi cei din Tribalia.

In ce priveşte exploatarea comerţului, şi mai ales a poporului prin comerţ, nici Românii din Tribalia nu o duceau mai bine decât fraţii lor de pe malul stâng al Dunării. Totuşi, această "posedare de pământ" moştenită din fundul istoriei şi întărită de legile lui SOLIMAN cel MARE, îi va distinge mereu de fraţii lor Români din România. De aceia, în al Doilea război balcanic, ordin a fost dat că nici un soldat român să nu intre în contact cu Românii din Tribalia Orientală. Aşa a fost, dar după câteva zile soldaţii români ajung, cu muzica în frunte, la... Sofia !

Tratatul de pace cu Bulgaria a avut loc la Bucureşti, în 1913. De data aceasta, conducătorii români - şi mai ales Take IONESCU - fac totul ca Românii din Tribalia să nu manifesteze la Bucureşti. Deşi învingători, politicienii români ai epocei se manifestau fără vlagă, şi-am putea spune, chiar fără demnitate.

Primul război mondial va fi foarte dureros pentru toţi Românii din cele două Tribalii = şi cea Occidentală, de sub cocarda sârbă, cât şi cea Orientală, de sub cocarda bulgară. Cu încheierea păcii, sperau şi Românii din Tribalia să se încheie şi calvarul lor multi secular. Intru împlinirea acestui vis, s'a creiat o Delegaţie de Români de la Vidin care, sub conducerea unui profesor român de la Iaşi - Ion URSU - se prezintă la Paris şi cer să fie primiţi atât de Delegaţia permanentă a României, cât şi de aceia a Sârbilor şi a Bulgarilor.

Foarte intrigat, şeful Delegaţiei române - Vaida Voevod - se consultă cu unul din membrii Delegaţiei = Take IONESCU. In zilele următoare, nu numai că Delegaţia Românilor din Tribalia n'a fost primită de nici una din cele trei delegaţii, dar a fost chiar expulzată din Franţa ! Fapt de înregistrat şi de neuitat !... Din această conduită nepatriotică din partea acelor Români ce reprezentau, în fond, naţiunea întreagă, se vede bine că BANUL şi POLITICA sunt totdeauna mână'n mână...

Un proverb arab spune "pădurea arde prin propriile sale lemne"... La această cugetare putem adăuga = "popoarele se distrug prin neghina propriilor lor fii"...

Intorşi la Vidinul lor natal, membrii acestei "Delegaţii

de pace", reveniţi de la Paris, vor cădea sub teroarea poliţiei bulgare, care-i va trata drept... trădători. Cei mai ameninţaţi dintre ei, vor risca trecerea Dunării, refugiindu-se la fraţii lor români de pe malul stâng al Dunării. Dar şi aici, în ţara lor străbună, nu sunt înţeleşi pe deplin.

De mult timp, proscrişi ca Români-tribalieni, aceşti Români fugiţi din Sudul Dunării, sunt prezentaţi drept Aromâni sau Ţinţari, adică pur şi simplu Macedo-Români. Dar nu din neştiinţă ! Ci în scopul de a face un gest de "frătenie". Dar dece şi pentru cine ? Exemplul cel mai izbitor este documentul alăturat =

Dar acceptat ca Român-macedonean, Românul nostru din Tribalia pierde toate drepturile sale naţionale, chiar şi acela de a susţine că este Român din... Timoc !

In ce priveşte scrierea sau alte manifestaţii cu scopul de a-şi exprima sentimentele lor româneşti, sau direct ca român din Tribalia, toate aceste manifestaţii sunt strict interzise. Peste tot, poliţia este aceea care pune ordine în casă...

Din toate acestea reiese că = ESTE O CRIMA SA FII ROMAN IN TRIBALIA, formulă care-i aranjează atât pe Sârbi cât şi pe Bulgari.

x x x x

Tot după primul război mondial, marele om politic bulgar Alexandr STAMBOLIJSKI (1879-1923), introduce în Bulgaria sistemul agraro-cooperativ şi mutualist al lui Friedrich WILHELM RAIFFEISEN şi al lui Herman SCHULTZE-DELITZSCH. Prin acest sistem de cooperative, ţăranii şi meşteşugarii bulgari - inclusiv şi Românii din Tribalia Orientală - vând produsele lor numai şi exclusiv prin aceste cooperative. Iar la sfârşitul anului toţi aceşti cooperatori împart câştigurile.

Această operaţie cooperativă va fi încercată atât de SVERLA în Cehoslovacia, cât şi de WITOS, în Polonia, fapt care va alarma speculatorii din toată Europa şi alte regiuni; de unde şi asasinarea lui STAMBOLIJSKI. Asasinat care va fi pus în contul revoluţionarilor macedoneni şi pe spatele Kominternului şi al Moscovei.

SOCIETATEA DE CULTURĂ

MACEDO-ROMÂNĂ

RECUNOSCUTĂ CA PERSOANĂ JURIDICĂ PRIN LEGEA VOTATĂ
DE
CORPURILE LEGIUITOARE
și promulg. prin Inaltul Decr. Domnesc No. 1298
DELA 15 APRILIE 1880
Publicat în «Monitorul Oficial» No. 98
dela 20 Aprilie 1880

LOCAL PROPRIU AL SOC.: CALEA RAHOVEI No. 29

No. 900

CERTIFICAT

Se atestă că D-l Florea Ioanescu de profesiune Avocat născut în Com. zom. Stanotași Jud. Vidin ~~Macedonia~~ Bulgaria, domiciliat azi în Com. București Jud. Ilfov, este român de nationalitate și membru al Societății noastre.

Drept care în urma cererii d-sale înreg. la No. 865/1923 i s'a eliberat prezentul Certificat spre a-i servi la trebuință.

PREȘEDINTE
(ss) Ion C. Gradișteanu

SOCIETATEA DE CULTURĂ MACEDO-ROMANĂ

No. 865
23 Oct. 1923 București.

Secretar
(ss) Illegible

Prezentul Certificat fiind conform cu origin. înreg. la No. 865 din 23 Octombrie 1923, se atestă de nou

SOCIETATEA DE CULTURĂ MACEDO-ROMANĂ

Secretarul Societății

Sistemul cooperativ al lui Stambulijski rămâne în picioare şi după asasinarea acestuia, de unde şi decizia autorităţilor dela Belgrad, Atena şi Bucureşti de a închide frontierele lor cu Bulgaria. In aceste capitale se presupune că, prin această împiedecare, ţăranii respectivi nu riscă să fie contaminaţi de acest sistem cooperativo-mutualist. Aşa deci, de data aceasta, ţăranul din Balcani şi Carpaţi este rupt de tot contactul cu exteriorul. Situaţie agravată pentru Românii tribalieni din Bulgaria, împiedicaţi de orice relaţii frăţeşti cu Românii din Iugoslavia şi cei din România.

In anul 1934, regele Carol II şi anturajul său dau acordul pentru deschiderea unui Liceu Român = Liceul Român din Sofia. Acest lăcaş de învăţământ era destinat tinerilor Români din Macedonia. Revoltat de decizia exclusivistă luată de rege, un mare patriot şi ofiţer de rezervă al armatei române - Căp. DINCULESCU - trece în Tribalia Occidentală, consultă mai mulţi români de aci, insistând ca şi Românii din Tribalia să-şi trimeată copiii la Liceul Român din Sofia, unde cărţile şi toate celelate, rechizite, hrană şi locuinţă, sunt asigurate gratis. Dar vestea de o asemenea "imixtiune" în afacerile interne ale Statului sârb, ajung de ştire celor în drept, prin preot şi învăţător, unicii sârbi din sat.

A doua zi, căp. DINCULESCU este recondus la frontieră. Trecut din nou în Tribalia Orientală - de data aceasta la Vidin - (în Bulgaria), căp. DINCULESCU intră în contact cu mulţi alţi Români, care acceptă propunerea lui patriotică. Astfel, şi PENTRU PRIMA DATA IN VIATA LOR, câteva zeci de tineri românaşi din Tribalia, ţin în mâinile lor cărţi scrise în limba maternă. Câtă bucurie şi câte vise în sufletele acestor tineri lipsiţi de hrana sufletească a învăţăturei !...

Cu al doilea război mondial, şi mai ales cu evenimentele din Februarie 194o în România, o mulţime de tineri români vor găsi refugiu în Tribalia , unde fraţii lor de suflet şi de sânge îi vor primi cu mare bucurie. Işi împlineau datoria patriotică faţă de cei care-i ajutaseră în alte timpuri.

Un an mai târziu, în Aprilie 1941, Yugoslavia eteroclită cade ca o pară putredă. De aci şi trecerea prin Bulgaria şi

România a mai multor mii de prizonieri de război, mulţi dintre ei din Tribalia Occidentală.

In epoca aceea, şi pe tot timpul războiului, mareşalul Ion ANTONESCU va trimite o importantă cantitate de ajutoare acestor fraţi români din Serbia lui NEDIC. Multe din aceste ajutoare, şi mai ales radio-aparatele se vor pierde în drum, furate de oameni ce-şi vor umple buzunarele pe la vreo "piaţă neagră" din Panciova sau Vârşet...

Sârbii lui NEDIC, la fel îşi vor umple buzunarele cu o mulţime de bunuri venite din România pentru a fi distribuite Românilor din Tribalia Occidentală. In ce priveşte pe cei din Tribalia Orientală (zisă Bulgaria de Nord) datorită cooperativelor mutualiste pe care şi regele BORIS le-a respectat, au continuat pe tot timpul războiului într'un belşug apreciabil.

După război, şi conform principiilor de la Yalta, toată Europa Centrală cade sub jugul comunist. Şi din acel moment, dar mai ales după colectivizarea pământurilor în Bulgaria, între anii 1950-52, o mulţime de români îşi vor găsi refugiu în Yugoslavia lui TITO care "îşi schimbase haina".

In vara anului 1949, scurt timp după această manevră, aceşti refugiaţi "Bulgari", care vorbesc, cântă, plâng şi visează numai în limba română, intră din nou în contact cu fraţii lor din Tribalia străbună. Iar de la aceştia - şi de la "Vocea Americei" - vor afla despre anumite evenimente importante şi pentru ei. Astfel vor descoperi adevărul că Bulgaria face parte integrantă din Imperiul Sovietic, şi că speranţa în Occidentali - şi mai ales în USA - trebuie total revizuită.

In urma acestei deziluzii, mulţi din aceşti refugiaţi din Bulgaria încearcă calea înspre Italia sau Austria, deci evadarea către Occidentul liber. Ajunşi prin capitalele Apusului ei vor intra în contact şi cu fraţii refugiaţi din România. Scurt timp după aceia vor constata că "Diaspora română" este foarte divizată. Unii din aceşti Români sunt veniţi în Occident înainte sau în timpul războiului. Alţii, urmaşi ai unei burghezii speculative fac clan aparte. Mulţi însă au ajuns printre străini cu riscul vieţii, traversând reţelele ghimpate de la

frontiera României sau trecând Dunărea innot...

Mai târziu, cu ocazia aşa zisei "liberalizări a regimului marxist" o serie de Români au ajuns în Apus în mod oficial cu trenul sau chiar avionul. Or, printre aceştia se găsesc şi o mulţime de supranumiţi "disidenţi". Aceştia numai refugiaţi nu pot fi consideraţi. Fac parte dintre aceia care n'au putut urca treptele către vârfurile "nomenclaturei comuniste" din ţară şi-au plecat "desgustaţi"... spre libertate, dar în suflet încărcaţi de... marxism. Ii vedem peste tot locul, lucrând cu asiduitate pentru a răsturna (zic ei) "GUVERNUL DE LA BUCURESTI" Dar nu şi marxismul-comunist ce zdruncină fundamentul neamului.

Infine, o mulţime de alţi români, aşa zişi Români, ajung cu geamantanele pline în Occident, unde vor încerca să-şi îndeplinească visurile de..."Ubi bene ibi patria". Sau şi mai trist pentru neamul nostru, să-şi îndeplinească "MISIUNEA" cu care i-a însărcinat guvernul ce zdruncină neamul...

In general, deci, diaspora română în Apus se împarte în = Români buni patrioţi, care trăiesc şi luptă pentru neam şi patrie; şi cei care aşteaptă ca Occidentul să libereze România. Iar ei, după aceea, să revină şi să-şi recapete latifundiile, puţurile de petrol, industriile, comerţul şi acţiunile speculative care le sunt singurele interese în România.

Alte fracţiuni de disidenţi aşteaptă pur şi simplu dispariţia lui CEAUSESCU, ca să se întoarcă în România şi să se impună în vârful piramidei statale comuniste. Speranţa lor este să domine nomenclatura existentă. Pentru ei nu este vorba de patriotism, ci de interes politicianist de nuanţă marxistă.

O ultimă fracţiune este aceea a micilor profitori, a celor care aşteaptă cu nerăbdare să capete cetăţenia ţării respective din Occident, pentru ca apoi, şi numai de cât, să ia trenul sau avionul pentru România. Si acolo, să arate nefericiţilor ce suferă, că ei au fost "deştepţi" şi se pot plimba pe unde vor şi când vor. Pură debilitate mentală !

Si din toate aceste gânduri şi proiecte "patriotice" singurii care sunt îngrijoraţi cu adevărat de soarta neamului românesc, inclusiv de soarta celor din Basarabia, Bucovina,

Transnistria, Ungaria, Tribalia, etc. nu sunt decât Românii cu adevărat patrioţi, cei care zi şi noapte gândesc la NEAM şi PATRIE, scriu şi luptă în permanenţă pentru viitorul tuturor. Ceilalţi trăiesc în mod exclusiv pentru propriile lor interese, SI NIMIC MAI MULT, chiar dacă fac caz cu frenezie de nesdruncinata lor dragoste pentru ţară !...

Noi credem, şi suntem convinşi, că patrioţii adevăraţi, Românii luptători şi gata de sacrificiu, vor învinge toate obstacolele şi vicisitudinile istorice ce ne apasă şi că, într'o bună zi - nu prea îndepărtată - Neamul întreg va fi din nou liber şi de sine stătător în mijlocul unei Europe reînnoite.

Aşa să ne ajute Dumnezeu !

Un Român din Tribalia

28.04.1989

Paris

Sur le ...
Schulze-Delitzsch-Hermann
(1808 - 1883)

1- Schriften und Reden, 5 B-de, 1909-1911

2- Assoziationsbuch für deutsche Handwerker und Arbeiter,
Leipzig, 1853;

3- Vorschuss-Vereine als Volks-Banken,
Leipzig, 1855;

4- Die arbeitenden Klassen und das Assoziationswesen in
Deutschland als Programm zueinem deutschem Kongress,
Leipzig, 1858;

5- Die soziale Frage,
Berlin, 1869;

6- Arbeit und Bildung,
Berlin, 1861;

7- Die Entwicklung des Genossenschaftswesens,
Berlin 1870.

Sur le ....
Raiffeisen Friedrich Wilhelm
30.3.1818 - 11.3.1888

a chercher
Hauptwerke

1- Die Darlehenkassenvereine als Mittel zur Abhilfe der Noth der ländl. Bevölkerung (1866, 1895, gek. Ausg. erl. v. A. Drüsedau u. J. Kleinhans, 1966); Instruktion zur Geschäfts- Buchführung der Darlehenkassenvereine (1884).

2- M. Fassbender: F.W.R. in seinem Leben. Denken und Wirken (1902);

3- W. Krebs: Aus dem Leben F.W.R.s (1925);
4- E.L. Seelmann-Eggebert: F.W.R., sein Lebensgang und sein genossenschaft. Werk (1928);

5- E. Wehrle: Dt. Genossenschaftswesen (1937);

6- F.W.R. zum Gedächtnis, hg. v. der Stiftungsgemeinschaft des Reichsverbandes der dt. landwirschaftl. Genossenschaften, bearb v. W.Henzler (1938);

7- H. Faust: Gesch. der Genossenschaftsbewegung (1965, mit Lit); Ingrid Bauert-Keetman: R...(1970)

Toata aceasta literatura va facilita crearea unui nou sistem socio-economic si socio-politic in Romania si Tribalia de.... MAINE.

Ion di la Vidin
28.02.1989
Paris

En francais:
"Cours d'économie politique a l'usage des ouvriers et des artisans" -edition 1874

IMNUL TRIBALIEI

(al Românilor sud-dunareni)

Rasuna Balcanul si Dunarea veche
Morava si Iantra raspunsera-n cor.
Românii se-aduna,umplu cîmpia
C-al lor este cerul,pamintul e-al lor.

Din veci,din vechime,acolo traira
Tribalii,Scordiscii si Galo-Senonii.
Dunonia sfînta ei toti o cladira
Iar Heros si astazi e-n sufletul lor.

O ! patrie scumpa - si vesnic onoare!
Soldati fara teama si plini de amor!
Comontor si Brenus si Syrmos cel Mare
Cladira Tribalia cu mîinile lor.

Rasuna cîmpia - Români înainte!
Cutremura cerul.Pamînt dunarean!
Barbarii calcara mormintele sfinte.
E aspra robia sub jugul dusman.

Al vostru e cerul!Români,fara teama,
Din mosi si stramosi dreptatea e-a voastra!
Inainte cu steagul,dusmanii sa piara,
Tribalia sfînta din nou sa rasara!

Cutremura vaile si Dunarea veche
Iar soarele stete in loc.
Morava si Iantra refrenul le dete,
Românii-l jurara pe apa si foc!

Fii libera tara traco-tribala!
La sinu-ti fierbinte cu drag azi venim.
Traiasca Tribalia vesnic frumoasa!
De-a pururi noi toti te slavim!

Paris,1986 ION DI LA VIDIN

NOTA: Autorul roaga pe toti compozitorii români sa încerce punerea pe note a acestui poem.

MARSUL TRIBALIEI

de ION di la VIDIN

Tirani din negre orizonturi,
Calai de neam,pe voi va stim!
Cu pumnii goi noi ducem lupta;
Si totusi,o sa biruim!

Caci neamu-ntreg asteapta clipa
Cind va rosti al sau cuvînt:
"Aici,unde domneste doina,
De mii de ani e-al nost-pamînt"!

E patria cea scumpa noua,
Stejar din neamul românesc,
Altar ce-asteapta sa revina
Din nou sub steagul stramosesc.

Si-atunci din nou va fi-nviere
Cu cer senin si luminos
Unde-n vapaie - steag si suflet -
Vor straluci victorios.

Iar tineretul nostru mîndru,
Stapîn pe glie si-n plin zbor,
In cîntece de biruinta
Va propasi spre viitor.

Marsul acesta este deja pus pe note.

Gy

Voluntara valaco-tribaliana in razboiul româno-turc 1877-1878,Marita este prima din cele 5 victime printre 37 de fete de la reduta de la Smârdan. In vîrsta de 15 ani,ea cade la 9/1/1878,ranita mortal de soldatii turci fugind Adlie (Kula) pentru a întîlni camarazii de la Vidin. Monumentul va fi distrus de pan-slavisti dupa"Pacea de la Bucuresti" in 1913.